

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/1/2025
Identifikačné číslo spisu:	4218010307
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4218010307.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci obvineného I. L., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 19. augusta 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného I. L. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo 4. apríla 2024, sp. zn. 4To/16/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného I. L. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Komárno (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 23. novembra 2023, sp. zn. 3T/87/2022, bol obvinený I. L. uznaný za vinného zo zločinu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 18. decembra 2014 v čase od 13.00 hod. prišiel spoločne s A. L. a D. L. vozidlom zn. VW Passat, EČ: R. XXX B. do mesta F. v Českej republike, ktorého šoférom bol A. L., zaparkovali na D. ulici vedľa herne R., následne D. L. vystúpil z vozidla a vošiel za účelom monitorovania situácie pod zámienkou výmeny Eur za České koruny do predajne odevov na ulici R. U. č. XXX, odkiaľ odišiel a vzápätí vošiel do predajne obžalovaný I. L., ktorý predávajúcu H. F. F. T., nar. XX G. XXXX, trvale bytom Česká republika, F., Q. č. XXXX a požiadal o zvesenie mikiny z vešiaka a keď sa táto po mikinu natiahla, zasiahol ju do oblasti krku a tváre elektrickým paralyzércom, načo poškodená spadla na zem a napriek tomu, že ležala na zemi a útoku sa bránila, opätovne ju zasiahol elektrickým paralyzércom, pričom sa jej podarilo pred ďalšími útokmi uniknúť do protiahlého rohu predajne, na čo obžalovaný I. L. pristúpil k predajnému pultu a zo zásuvky vzal finančnú hotovosť vo celkovej výške 57.000,- CZK (2.064,77 Eur) a 700,- Eur a bežiac von z predajne mu spadla z hlavy šiltovka, následne neďaleko herne R. nastúpil do tam čakajúceho osobného motorového vozidla zn. VW Passat, EČ: R. XXX B., ktorého šoférom bol A.

L. a z miesta činu odišli, pričom poškodená H. F. F. T., nar. XX. G. XXXX, trvale bytom Č. A., F., Q. č. XXXX utrpela poranenia mäkkých tkanív pravej strany tváre pod nosom, uchom a krku, opuch pravého oka a jedenásť povrchových škrabancov a poškodenému T. F. D., nar. X. E. XXXX, trvale bytom F., Č. A., Q. č. XXXX spôsobili odcudzením finančnej hotovosti škodu vo výške 2.764,77 eur

pričom obžalovaný I. L. takto konal napriek tomu, že bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 2T/117/1992 zo dňa 29. marca 1993 odsúdený za trestný čin lúpeže v spolupáchateľstve podľa § 9 k § 234 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením pre jeho výkon do II. nápravnovychovnej skupiny, ktorý trest čiastočne vykonal dňa 21. októbra 1997 a právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1T/40/1999 zo dňa 23. apríla 2001 v spojitosti s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5To/37/2001 zo dňa 4. októbra 2001 odsúdený ako obzvlášť nebezpečný recidivista za trestný čin lúpeže podľa § 42 ods. 1, § 234 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov so zaradením do III. nápravnovychovnej skupiny, ktorý trest čiastočne vykonal dňa 25. júna 2010.

Za to mu prvostupňový súd podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m), § 47 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona prvostupňový súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona prvostupňový súd zároveň zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Komárno z 19. septembra 2017, sp. zn. 3T/60/2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodujúc o odvolaní obvineného I. L. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením zo 4. apríla 2024, sp. zn. 4To/16/2024, odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti vyššie citovanému uzneseniu Krajského súdu v Nitre podal obvinený I. L. dovolanie vlastným písomným podaním z 8. mája 2024, následne aj prostredníctvom pre dovolacie konanie ustanoveného obhajcu JUDr. Tibora Šuláka písomným podaním z 30. októbra 2024, s uvedením dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

Naplnenie týchto dovolacích dôvodov odôvodnil obvinený tým, že uložený trest je podľa jeho názoru v rozpore so zákonom, pretože trestného činu sa dopustil v cudzine. Poukázal na to, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky prevzala podľa § 528 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku trestné konanie, pričom argumentovala okrem iného tým, že podľa § 528 ods. 1 Trestného poriadku je rozhodnutie o prevzatí trestného konania do Slovenskej republiky v záujme potreby zachovania úkonov proti obvinenému v trestnom konaní vedenom orgánmi činnými v trestnom konaní na území Českej republiky. Súdby pritom mali podľa obvineného postupovať podľa Európskeho dohovoru o odovzdaní trestného konania, pričom po citácii čl. 2 a 25 tohto dohovoru doplnil, že v Trestnom zákonníku Českej republiky nie je adekvátne ustanovenie § 47 ods. 2 Trestného zákona. Z tohto dôvodu je obvinený toho názoru, že konajúce sudy mu mohli uložiť trest iba v rozmedzí 2-10 rokov (§ 173 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky). Po citácii čl. 11 Ústavy Slovenskej republiky a § 8 Trestného zákona uviedol, že je diskriminovaný, pretože mu bol uložený trest odňatia slobody vo vyššej sadzbe, než v

štáte, v ktorom sa skutok stal. Na hlavnom pojednávaní pritom obvinený žiadal, aby súd jeho trestnú vec postúpil do Českej republiky, avšak súd o tejto jeho žiadosti nerozhodol.

S poukazom na uvedené obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Nitre z 21. februára 2019, sp. zn. 4To/8/2019, a rozsudkom Okresného súdu Komárno zo 4. septembra 2018, sp. zn. 3T/54/2018 (zrejme mal na mysli uznesením Krajského súdu v Nitre zo 4. apríla 2024, sp. zn. 4To/16/2024 a rozsudkom Okresného súdu Komárno z 23. novembra 2023, sp. zn. 3T/87/2022, pretože ním uvádzané rozhodnutia už boli zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. septembra 2022, sp. zn. 5 Tdo 43/2022, pozn.), bol porušený zákon v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Ďalej navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúci rozsudok okresného súdu v časti týkajúcej sa výroku o treste, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a Okresnému súdu Komárno prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Komárno (ďalej len „prokurátorka“) písomným podaním z 26. novembra 2024, v ktorom uviedla, že napadnuté rozhodnutia okresného i krajského súdu sú podľa jej názoru založené na správnom použití hmotnoprávných ustanovení a uložený trest nebol mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby. K argumentácii obvineného prokurátorka uviedla, že predmetná trestná vec nebola prevzatá podľa Európskeho Dohovoru o odovzdávaní trestného konania. K prevzatíu trestnej veci došlo na základe žiadosti Okresného štátneho zastupiteľstva v Tachove, Česká republika, z 30. júla 2015, sp. zn. ZN 1740/2014, podľa čl. 21 ods. 1 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach z 20. apríla 1959 ako trestné oznámenie v trestnej veci podozrivých I. L., D. L. a A. L. pre skutok spáchaný na území Českej republiky. O prevzatie trestného oznámenia požiadal justičný orgán Českej republiky z dôvodu, že v súvislosti so skutkom, ktorého sa mali na území Českej republiky dopustiť I. L., D. L., A. L. a Ľ. E., títo neboli obmedzení na osobnej slobode a neboli im ani odňaté žiadne veci. Navyše, pre skutok, ktorý bol predmetom trestného oznámenia, nebolo v Českej republike začaté trestné stíhanie ani jedného z podozrivých. Jurisdikcia slovenských súdov je preto podľa prokurátorky odvodená z § 4 Trestného zákona, t.j. z tzv. osobnej pôsobnosti Trestného zákona, v zmysle ktorej odsúdený, ktorý je občanom Slovenskej republiky, spáchal skutok mimo územia Slovenskej republiky.

Vo vzťahu k prednosti čl. 25 Európskeho Dohovoru o odovzdávaní trestného konania prokurátorka uviedla, že pôsobnosť podľa medzinárodných zmlúv je síce daná ústavným princípom prednosti niektorých medzinárodných zmlúv pred vnútroštátnymi predpismi, avšak uvedené platí v prípadoch, v ktorých sa pôsobnosťou podľa medzinárodných zmlúv umožňuje začatie konania za trestný čin spáchaný v cudzine voči cudziemu štátnemu príslušníkovi, ktorý sa nachádza na území Slovenskej republiky. Námietka obvineného spočívajúca v tom, že voči nemu malo byť použité hmotné právo Českej republiky, podľa prokurátorky nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K tvrdeniu obvineného, že novela Trestného zákona sa dotkla aj § 47 ods. 2 Trestného zákona a z tohto dôvodu nemožno toto ustanovenie v súčasnosti použiť, prokurátorka poukázala na časovú pôsobnosť Trestného zákona vyjadrenú v § 2 ods. 1 a doplnila k tomu, že v predmetnej veci novela Trestného zákona nadobudla účinnosť až po právoplatnosti napadnutých rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu.

S poukazom na uvedené prokurátorka navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 8. januára 2025.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Zároveň je potrebné poukázať na to, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120, roč. 2012).

Naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa) a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť), odôvodnil obvinený I. L. tým, že mu bol uložený trest v rozpore so zákonom a mal mu byť ukladaný trest podľa právneho poriadku Českej republiky, bez použitia § 47 ods. 2 Trestného zákona.

V tejto súvislosti považuje najvyšší súd za potrebné v prvom rade ozrejmiť vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Kým prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom, druhý je špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste, okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste, môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k výroku o treste (stanovisko trestnoprávného kolégia najvyššieho súdu, sp. zn. Tpj 46/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5, roč. 2011).

Zároveň je potrebné doplniť, že v predmetnej veci už bolo v predchádzajúcom konaní rozhodované o dovolaní obvineného, a to uznesením najvyššieho súdu z 30. júna 2021, sp. zn. 1 Tdo 16/2020, v rámci ktorého sa najvyšší súd zaoberal totožnými dovolacími námietkami obvineného, pričom v rámci odôvodnenia uznesenia uviedol:

„Podstatou dovolacích námietok obvineného je skutočnosť, že trestné stíhanie obvineného bolo z Českej republiky prevzaté podľa Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach uverejneného

pod č. 550/1992 Zb., pričom však správne malo byť odovzdané podľa Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania, uverejneného pod č. 551/1992 Zb. Keďže tomu tak však nebolo, nemohli mať podľa obvineného úkony urobené orgánmi trestného konania českej republiky v Slovenskej republike náležitú validitu, pretože sa v tom prípade nepoužije ustanovenie § 528 ods. 3 Trestného poriadku. Zároveň, keďže bolo potrebné postupovať podľa Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania, podľa ktorého článku 2 ods. 1 na účely vykonávania tohto dohovoru bude ktorýkoľvek zmluvný štát mať právomoc viesť trestné stíhanie podľa svojho trestného práva pre ktorýkoľvek trestný čin, na ktorý sa použije právo iného zmluvného štátu. Zároveň podľa článku 25 uvedeného dohovoru v dožiadanom štáte budú uložené tresty, ktoré možno uložiť za trestné činy, také, ako ustanovuje jeho právny poriadok, pokiaľ tento právny poriadok neustanovuje inak. Tam, kde je právomoc dožiadaného štátu založená výlučne na článku 2, tresty uložené v tomto štáte nesmú byť prísnejšie než tie, ktoré ustanovuje právny poriadok dožadujúceho štátu. Inými slovami, obžalovaný tvrdí, že skutok, za ktorý bol uznaný za vinného mal byť kvalifikovaný podľa českého Trestného zákonníka a v tom smere boli i slovenské súdy limitované pri ukladaní trestu - nesmel mu byť uložený prísnejší trest, než aký mu mohol byť uložený podľa českého Trestného zákonníka.

Obvinený, preto tvrdí, že v dôsledku nesprávneho „prevzatia“ jeho trestnej veci z Českej republiky bola použitá nesprávna právna kvalifikácia na konanie, za ktorý bol uznaný za vinného, čo malo v konečnom dôsledku za následok uloženie trestu mimo zákonom uloženú trestnú sadzbu.

I keď teda obvinený namieta aj nesprávne právne posúdenie zisteného skutku, a teda aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v skutočnosti namieta, že v dôsledku tohoto nesprávneho právneho posúdenia prišlo k uloženiu trestu mimo zákonom uloženú trestnú sadzbu.

Preto najvyšší súd subsumoval aj túto dovoláciu námietku pod ustanovenie § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Je potrebné uviesť, že obvinený na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. V dôsledku tejto skutočnosti je takéto vyhlásenie neodvolateľné a nie je napadnuteľné dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Inak povedané, priznaním viny priznáva obvinený i právnu kvalifikáciu, a preto ju už v ďalšom konaní nemôže namietat'.

Z toho vyplýva, že obvinený jednak nemohol z dôvodu neprípustnosti namietat' nesprávne právne posúdenie skutku - nesprávnu právnu kvalifikáciu a jednak, že najvyšší súd nemohol prípadné neprávne posúdenie skutku ani preskúmať, pretože vyhlásením viny „priznal“ obvinený i použitú právnu kvalifikáciu.

V dôsledku toho bolo irelevantné posudzovať námietku obvineného, že jeho trestná vec bola z Českej republiky prevzatá podľa nesprávneho medzinárodného dohovoru. Z uvedeného dôvodu sa najvyšší súd zameral výlučne na skúmanie, či v danom prípade bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu (trestu domáceho väzenia, trestu povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia a pod.).

Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa (napr. uloženie trestu zákazu pobytu za nedbanlivostný trestný čin). Tento dovolací dôvod možno použiť aj v prípadoch, pri ktorých boli súčasne uložené tresty, pričom Trestný poriadok uloženie takýchto trestov súčasne nepripúšťa - § 34 ods. 7 Trestného zákona.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku obvinený argumentoval vecne (nie však relevantne), že trest mu bol uložený v rozpore so slovenským Trestným zákonom z dôvodu, že trestného činu lúpeže sa dopustil v Českej republike, kde mu súd s poukazom na český Trestný zákonník v spojitosti s článkom 25 Európskeho Dohovoru o odovzdávaní trestného konania mohol uložiť trest medzi 2 (dva) až 10 (desať) rokov.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku najvyšší súd, vzhľadom na vyššie uvedené uvádza, že trest bol obvinenému uložený v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby a bol mu uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon pripúšťa za prejednávany trestný čin uložiť.

Z rozsudku súdu prvého stupňa (potvrdeného uznesením krajského súdu) je zrejmé, že súd prvého stupňa zistil u obvineného dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l) a písm. n) Trestného zákona a dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h) a písm. m) Trestného zákona. Následne súd postupoval zákonným spôsobom, keď v dôsledku použitia zásady „trikrát a dost“ podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona rozhodoval v rozpätí 25 (dvadsaťpäť) rokov až doživotie. Najvyšší súd v tomto smere bližšie odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa (konkrétne na str. 3 a nasl.), s ktorým sa ako vecne i zákonne správnym v úplnostiach stotožnil.

Najvyšší súd ďalej nezistil pochybenie súdov nižšieho stupňa ani pri ukladaní trestu obvinenému v zmysle zásady „trikrát a dost“ (§ 47 ods. 2 Trestného zákona), nakoľko v danom prípade boli kumulatívne splnené podmienky na jeho uloženie, a to i s poukazom na prechodné ustanovenie uvedené v § 437 ods. 5 Trestného zákona.

Keďže obvinený I. L. bol už za trestné činy lúpeže dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody a vzhľadom na okolnosť, že v posudzovanej trestnej veci ho súd uznal za vinného zo spáchania dokonaného trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona, nemohol súd prvého stupňa postupovať inak, ako uložiť obvinenému trest odňatia slobody za použitia § 47 ods. 2 Trestného zákona. Súd zároveň nezistil u obvineného okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by bránili uloženiu trestu odňatia slobody na 25 (dvadsaťpäť) rokov.

S prihliadnutím na spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu obvineného, jeho pomery a možnosť nápravy okresný súd, preto považoval takto uložený trest za spôsobilý na dosiahnutie jeho účelu. Najvyšší súd zdôrazňuje, že obvinený sa v minulosti opakovane dopúšťal trestnej činnosti predovšetkým majetkového charakteru, (aj) v prejednávanej trestnej veci použil násilie, a to v úmysle zmocniť sa cudzej veci, čím spôsobil väčšiu škodu a čin navyše spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou.

Z vyššie vyjadreného vyplýva, že v trestnej veci obvineného dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nie je naplnený.“

Predmetnou námietkou sa taktiež zaoberal aj prvostupňový súd v následnom konaní (po zrušení predchádzajúcich rozhodnutí vydaných v tejto veci na základe rozsudku najvyššieho súdu z 22. septembra 2022, sp. zn. 5 Tdo 43/2022), pričom na str. 5 rozsudku uviedol: „Záverom súd uvádza, že obžalovaný v podstate počas celého konania spáchanie prejednávanej činnosti ani nepopieral. Jeho obrana spočívala v tvrdení, že by ale mal byť súdený za tento skutok súdom v Českej republike, respektíve, že by mal tento súd pri ukladaní trestu aplikovať ustanovenia Trestného zákona Českej republiky a tam uvedené trestné sadzby (kde zásada tzv. „trikrát a dost“ § 47 odsek 2 Trestného zákona neexistuje). Zo spisového materiálu však súd zistil, že na základe žiadosti Okresného štátneho

zastupiteľstva v Tachove, Česká republika, podľa čl. 21 odsek 1 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach z 20.4.1959 došlo k prevzatíu trestnej veci - trestného oznámenia podozrivého I. L. a spol. V danom prípade má súd za to, že pôsobnosť Trestného zákona (zák. č. 300/2005 Z. z.) zakladá v tejto veci ustanovenie § 4 Trestného zákona (tzv. osobná pôsobnosť Trestného zákona), ktorá bola založená tým, že obžalovaný I. L. je občanom Slovenskej republiky a spáchal trestný čin mimo územia Slovenskej republiky. Vzhľadom na vyššie uvedené nebol dôvod obžalovanému ukladať trest podľa zákonných úprav nejakého iného štátu (konkrétne v tomto prípade podľa trestnoprávných ustanovení platných a účinných na území Českej republiky).“

Krajský súd k tomu na str. 6 napadnutého uznesenia doplnil: „Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného spočívajúce v tvrdeniach obžalovaného, že jeho trestné stíhanie malo byť vedené na území Českej republiky, resp. že jeho konanie malo byť posúdené podľa skutkovej podstaty trestného činu lúpeže Trestného zákona Českej republiky, krajský súd udáva, že okrem splnených procesných náležitostí ustanovenia § 528 Trestného poriadku je osobná pôsobnosť Trestného zákona vyjadrená v teórii ako zásada personality upravená ustanovením § 4 Trestného zákona, podľa ktorého sa podľa Trestného zákona, samozrejme Slovenskej republiky, posudzuje aj trestnosť činu, ktorý mimo územia Slovenskej republiky spáchal občan Slovenskej republiky alebo cudzinec, ktorý má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt. Zásada personality vyjadruje suverenitu štátu a právo štátu vykonávať jurisdikciu nad vlastnými občanmi a pri uplatňovaní zásady personality sa vychádza z predpokladu, že protiprávne konanie, ktoré je zakázané Trestným zákonom, je potrebné postihovať aj v prípade, že sa ho občan Slovenskej republiky alebo osoba bez štátnej príslušnosti s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky dopustí v cudzine. Medzi slovenskou a cudzou právnou úpravou môže nastať rozpor v prípade, že slovenský Trestný zákon určité konanie zakazuje a v cudzine, kde bol čin spáchaný, takéto konanie nie je zakázané alebo naopak. Pri uplatnení zásady personality sa nevyžaduje obojstranná trestnosť činu, postačuje trestnosť činu podľa slovenského právneho poriadku, a to vrátane všetkých znakov skutkovej podstaty upravenej osobitnou časťou Trestného zákona. Ak sa občan Slovenskej republiky alebo osoba s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky dopustí konania, ktoré je v cudzine beztrestné, ale slovenský Trestný zákon toto konanie prehlasuje za trestný čin, podľa slovenského Trestného zákona by bola osoba trestne zodpovedná. Z daného teda vyplýva, že právomoc slovenských orgánov je založená na § 4 Trestného zákona a nie na článku 2 odsek 1 Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania, a teda konanie obžalovaného popísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku je potrebné posúdiť podľa Trestného zákona Slovenskej republiky, a teda ako konanie, ktorým sa dopustil zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno b), písmeno c) Trestného zákona.“

Najvyšší súd sa s vyššie uvedenou argumentáciou súdov stotožňuje a v zhode s vyjadrením prokurátorky k nej dopĺňa, že trestné stíhanie obvineného bolo z Českej republiky prevzaté podľa Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach, nie podľa Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania, ktorého článku obvinený v podanom dovolaní cituje. Aj v prípade, ak by bolo trestné stíhanie prevzaté podľa ním uvádzaného Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania, na správnosti postupu konajúcich súdov v predmetnej veci by to nič nezmenilo, pretože podľa čl. 25 ods. 1 Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania „v dožiadanom štáte budú uložené tresty, ktoré možno uložiť za trestné činy, také, ako ustanovuje jeho právny poriadok, pokiaľ tento právny poriadok neustanovuje inak. Tam, kde je právomoc dožiadaného štátu založená výlučne na článku 2, tresty uložené v tomto štáte nesmú byť prísnejšie než tie, ktoré ustanovuje právny poriadok dožadujúceho štátu.“

Hoci obvinený v podanom dovolaní predmetný článok cituje, zameriava sa len na jeho druhú vetu, hoci právomoc dožiadaného štátu (v tomto prípade Slovenskej republiky) v predmetnej veci by nebola založená výlučne na článku 2 Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania. Podľa čl. 2 ods. 1 tohto Dohovoru: „na účely vykonávania tohto dohovoru bude ktorýkoľvek zmluvný štát mať právomoc viesť trestné stíhanie podľa svojho trestného práva pre ktorýkoľvek trestný čin, na ktorý sa použije právo iného zmluvného štátu.“ Podľa čl. 2 ods. 2 Dohovoru „právomoc priznaný zmluvnému štátu iba na základe odseku 1 tohto článku možno využiť len na základe žiadosti iného zmluvného štátu o začatie

stíhania.“

V predmetnej veci však trestné stíhanie obvineného nebolo začaté na základe žiadosti iného zmluvného štátu (v tomto prípade Českej republiky), ale došlo k odovzdaniu už začatého trestného stíhania z Českej republiky a jeho prevzatiu Slovenskou republikou. Právomoc slovenských orgánov by preto nebola založená výlučne na čl. 2 Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania a z tohto dôvodu by neprichádzala do úvahy ani aplikácia čl. 25 ods. 1 veta druhá tohto Dohovoru.

S poukazom na uvedené je preto zrejmé, že konajúce súdy postupovali správne, keď obvinenému ukladali trest podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, a to aj s použitím § 47 ods. 2 Trestného zákona, pričom tomuto postupu by nebránil ani obvineným uvádzaný čl. 25 ods. 1 veta druhá Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného I. L.U. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.